

РЕШЕНИЕ

№ 373

гр. Бургас, 17.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXXII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: **СТОЯН П. МУТАФЧИЕВ**

при участието на секретаря **ЕЛЕНА Ч. НОВАКОВА** като разгледа докладваното от **СТОЯН П. МУТАФЧИЕВ** Гражданско дело № 20252120105986 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на Г. В. М. против Р. А. Д., с която са предявени два осъдителни иска по чл.45 от ЗЗД.

В законоустановения срок по делото постъпва отговор на исковата молба, с който се твърди, че исковите са недопустими, а в условията на евентуалност – неоснователни.

В съдебно заседание процесуалните представители на ищеца поддържат исковите и молят съда да ги уважи, като присъди на страната разноските по делото.

В съдебно заседание процесуалният представител на ответника оспорва исковите и моли съда да ги отхвърли, като присъди на страната сторените по делото разноски.

Бургаският районен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Към февруари 2025 г. ищецът Г. В. М. е общински съветник в Общински съвет – Бургас, избран с политическа сила – Политическа партия „****“. Той е член на няколко постоянни комисии – по устройство на територията, по общинска собственост, общински предприятия и дружества и по установяване на конфликт на интереси.

На *** г. на интернет страницата на Българско национално радио (БНР – Бургас) е поместена новина, че бургаският общински съветник Г. М. е бил задържан от полицията за срок от 24 часа след спор и пререкания с кмета на С. в бургаски бар.

На *** г. на интернет страницата на вестник „****“ е публикувана статия със заглавие „Екшън между кмет и общински съветник от Бургас в нощен бар“, и подзаглавие „Г. М. е задържан за 24 часа“. В статията е отразено следното: „Екшън между общинския съветник от *** Бургас и кмета на С. И. К. завърши с арест. Напрежението между двамата е прераснало в спречкване и удари, съобщиха очевидци. Двамата се засекли случайно в нощно заведение, като били на различни маси, стигнало се е до юмруци и бизнесменът и съветник М. е задържан за 24 часа, заявиха от полицията. Образувана е преписка.“

На *** г. на интернет страницата krasivburgas.bg е поместена статия със заглавие „Екшън между политическите опоненти Г. М. и И. К. – кмет на С.“ и подзаглавие „Защо

бургаски съветник посегна на кмета на С.“. В статията е отразено следното: „Общинският съветник Г. М. е бил с компания в бургаско заведение, когато случайно се засекли с кмета на С. - И. К.. Напрежението между двамата е ескалирало и се стигнало до удари с юмруци, вследствие на което М. е арестуван за 24 часа, потвърдиха от пресцентъра на полицията...Напрежението в този случай е започнало незабавно...По данни на кмета на С., общинският съветник започнал да го обижда с най-грозни епитети...След поредицата от обиди М. е посегнал, а К. твърди, че е бил ударен двата пъти с юмрук в лявото ухо. Кметът е усетил веднага как започва да шурти кръв...“.

На *** г. на интернет страницата на вестник „****“ (***.bg) е поместена статия със заглавие „Напрежение между общински съветник и кмета на С. в бургаски бар“. В статията е отразено следното: „Екшън между политическите опоненти Г. М. и кмета на С. И. К. завърши с арест. Случаят е от снощи и се разиграл в бургаски бар, съобщи очевидци. Общинският съветник Г. М. е бил с компания в заведението, когато случайно се засекли с К.. Напрежението между двамата е ескалирало и се стигнало до удари с юмруци, вследствие на което М. е арестуван за 24 часа, потвърдиха от пресцентъра на полицията. Образувана е преписка...“. За случилото се на *** г. е поместена статия и в интернет сайт gramofona.com на *** г.

На *** г. на интернет страница *** е публикувана статия със заглавие „Общински съветник се сби с кмет в бургаски бар“. В статията се посочва, че „За срок до 24 часа е задържан вечерта на 14 февруари общинският съветник от Бургас Г. М. (ПП ***), който влязал в пререкания с кмета на С. И. К. в бургаски бар, съобщи БНР. Срещата между двамата е била случайна, били са на различни маси в заведението, но е възникнало напрежение, което прераста във физическа саморазправа. По случая е образувана преписка, посочва Радио Бургас, като цитира полицията.“.

На *** г. в 20,52 часа в социална мрежа „****“, в страницата „С., нашият град! Официална група“ ответникът Р. А. Д. прави публикация със следното словесно съдържание: думата „внимание“, изписана с големи букви, като преди и след нея има символ – жълт триъгълник, в който има черен удивителен знак. На следващ ред е изразен символ – червена боксова ръкавица, след което следва изречение „Опасен и нацепен boxег обикаля нощните заведения на Бургас и раздава мощни тупалки!“. На следващ ред е изобразен символ – зелен квадрат, в който има отметка, последван от изречението „Известен е със своята агресивност, добра техника и тежки удари. Който го види да бяга и да не му се изпречва на пътя, защото boxегът е много зъл и не цепи басма на никого.“ На следващ ред има символ на два удивителни знака в червено, последвани от изречението „Пазете се!“.

След това следва фотоколаж, изобразяващ мъж, гол до кръста, с вдигнати ръце, на които има червени боксови ръкавици. Лицето на мъжа е лицето на ищеца.

Служебно известен факт на съда е НЧХД № 2874/2025 г. по описа на БРС, образувано по частна тъжба на ищеца срещу И. К.. В сезирация съда документ ищецът потвърждава, че събитията, описани в медиите, са се случили на *** г. в пиано-бар „****“ в гр. Бургас, но твърди, че подсъдимият по това дело К. първи го е ударил, поради което М. е следвало да се защитава от последващи удари. Производството по това дело е прекратено с определение от 19.01.2026 г. поради оттегляне на тъжбата заради постигнато извънсъдебно споразумение между страните.

По делото е приета като доказателство разпечатка от публикация във „****“ от 30.04.2025 г. в публична група „С., нашата община!“ (представена от самия ответник), която съдържа изявление на лице с имена „Р. Д.“, който коментира изказване на ищеца, като посочва, че „има сдружение което представлява цялото село Д., и не е шепа хора – изнудвачи...Изнудвачи за какво, че искаме да си запазим природата, животновъдството и малкото останали водни ресурси понеже селото е на собствен сондаж?!?!...“. Според показанията на свидетеля С. П., който е от село Д., ответникът има профил във „****“ и го използва, а свидетелят П. Г.ев познава ответника като „човек, който се бори за справедливост“.

Свидетелят Т. А., колега на ищеца в Общински съвет – Бургас, е видял колаж на

господин М. с боксови ръкавици и гол до кръста, като пояснява, че „дотоам“ е запознат с публикацията. Този свидетел посочва, че в групата от общински съветници, в която членува и ищецът, са се „подигравали“ с господин М., като са го наричали „боксьор“ и са го питали „Утре да не набиеш нашия кмет?“. На ищеца не му е било приятно от тези коментари. Той е станал раздразнителен от публикацията, като тази раздразнителност продължава около 5-6 месеца.

Служебно известен факт на съда е гр. дело № 2857/2025 г. по описа на БРС, образувано по искова молба на Г. В. М. срещу С. М. П.. Исковата молба е с абсолютно идентично съдържание с исковата молба по настоящото дело. Претендира се присъждане на обезщетение в същия размер за неимуществени вреди от непозволено увреждане от публикация във „***“ на *** г. от 09.09 часа. Публикацията е абсолютно същата като съдържание (изразни средства и фотоколаж) като тази, направена от ответника Д. на следващия ден *** г.

По доказателствата:

Така описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства на свидетелите Т. Д. А., П. И. Гев и С. Х. П., както и на служебно известните на съда факти.

При преценка на доказателствения материал съдът намира следното:

Ищецът представя с исковата молба констативен протокол от 13.03.2025 г., изготвен от нотариус В. Д. на основание чл.593 от ГПК, с който удостоверява, че на същия ден е посетила страницата на „С., нашият град! Официална група“ във „***“, като е констатирала съдържанието, а именно: публикацията на ответника и коментари под тази публикация.

Според разпоредбата на чл.593 от ГПК при удостоверявания за явяване или неявяване на лица пред нотариуса за извършване на действия пред него се съставя констативен протокол. По същия начин се удостоверява съгласието или несъгласието на явилите се лица за извършване на съответните действия.

Законодателят изрично е предвидил видовете нотариални удостоверявания, като е недопустимо разширително тълкуване на процесуални норми, респективно включване и на други, непредвидени в закон, видове свидетелства изявления на съответния нотариус, които да установяват с обвързваща доказателствена сила удостоверените обстоятелства. Недопустимо е да се прилага по аналогия чл. 593 ГПК относно информация в интернет – в този смисъл Определение № 439 от 26.06.2013 г. на ВКС по т. д. № 2071/2013 г., II т. о. Ето защо, представеният от ищеца документ няма характер на официален такъв, поради което не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила.

Въпреки това, представената от ищеца извадка от „***“, с посочен автор на публикацията „Р. Д.“, представлява възпроизведени на хартиен носител електронни изявления по смисъла на чл.2, ал.1 от Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (за краткост Закона). Електронното изявление, доколкото е записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено, е електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 от Закона, като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ – чл.3, ал.2 от Закона. Този документ има за свой автор лице, което се е обозначило с имена „Р. Д.“. Електронният документ е всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, по-специално текстови или звуков, визуален или аудио-визуален запис – чл.3, ал.1 от Закона. Електронният документ („публикация“), представен на хартиен носител, е подписан с обикновен електронен подпис, който в случая представлява информацията в електронна форма за име и фамилия, които са добавени и логически свързани с документа за установяване на авторството му – чл.13, ал.1 от Закона.

На следващо място, обясненията на ответника по реда на чл.176 от ГПК представляват доказателствено средство, ако съдържат неизгодни за страната факти. В този случай ще е налице признание на факти. Ако обаче по реда на чл. 176 ГПК страната заяви факти, които я ползват, обясненията ѝ не са доказателствено средство, а твърдение, подлежащо на

доказване по общия ред. Ответникът заяви по реда на чл.176 от ГПК, че разпознава себе си и сестра си в профил във „***“ с имена на титуляра на профила „R. D.“. Посочи, че не е правил опит за заличаването му и твърди, че не го използва. Твърди, че този профил може да представлява „кражба“ на неговата самоличност, защото не може да влезе в него.

Свидетелите на ответника са категорични, че той има профил във „***“ и те са „приятели“ с него във „***“. По делото няма доказателства ответникът да има няколко профила във „***“ – един с изписване на имената му с латински букви, а другият – на български език. От друга страна, ако действително е налице „кражба“ на самоличността на ответника, логично е последният да сигнализира органите на реда или фирмата, която поддържа „***“, но самият Д. посочва, че не е предприемал такива стъпки.

По делото не се твърди и не се установява ответникът да е предоставил достъп до профила си във „***“ на трето лице, нито такъв достъп до профила му да е бил осъществен от трето за спора лице без знанието и съгласието на ответника, нито се установява публикацията да се е появила в резултат на други обстоятелства, стоящи извън волята на ответника.

На последно място, свидетелят Г.ев твърди, че ответникът е човек, който „се бори за справедливост“. Самият ответник представя с отговора на искова молба изявление във „***“ с автор Р. Д., който изразява становище по обществен въпрос, свързан със село Д., което е част от Община С.. Ответникът е с настоящ адрес в село Д. (където е получил и книгата по делото) и от което населено място е и свидетелят С. П., който заяви, че е в близки отношения с Д. от 2-3 години.

Предвид изложеното, следва да се направи еднозначен извод, че процесната публикация е подписана с обикновен електронен подпис от ответника, който сочи, че негов автор и титуляр е именно последният – чл.4 от Закона. В случая ищецът е представил електронен документ, възпроизведен на хартиен носител като препис, т. е. разпечатка. Възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му. Съгласно чл. 184, ал. 1, изр. първо ГПК той се представя по делото именно върху такъв носител, като препис, заверен от страната. Ако другата страна не поиска представянето на документа и на електронен носител (няма такова искане от ответника), преписът е годно и достатъчно доказателство за авторството на изявлението и неговото съдържание – аргумент от Определение № 5089 от 6.11.2025 г. на ВКС по гр. д. № 704/2025 г.

Останалият по делото доказателствен материал, относим към спора, е безпротиворечив и съдът го кредитира.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Предаден е осъдителен иск по чл.45, вр. чл.52 от ЗЗД и осъдителен иск по чл.45 от ЗЗД за осъждане на ответника да заличи публикация от *** страница – аргумент от Решение № 195 от 4.04.2025 г. на ВКС по гр. д. № 3278/2023 г., I г. о.

По допустимостта на исковете:

Ищецът твърди в исковата молба, че ответникът е автор на публикация във „***“, която съдържа неверни твърдения и оскърбителни квалификации, с които се засягат съществено честта, достойнството и доброто име на М. в обществото. Дали ответникът е автор на публикацията е въпрос по съществуването по спора, а не по неговата допустимост.

Ищецът сочи в исковата молба от коя публикация и с какво нейно съдържание (като цитати) е претърпял вреди. Дали изложеното в публикацията представлява обида, клевета или мнение на публикуващия, т.е. дали деянието е противоправно или не, е въпрос по съществуването на спора и на него съдът трябва да даде отговор с крайния съдебен акт. Ищецът оценява вредите, които според него е претърпял, на 5112,92 евро (10 000 лева). Дали тази му преценка е справедлива, т.е. дали претендираното обезщетение е прекомерно или не, е въпрос отново по съществуването на спора. Дали е налице злоупотреба с правото на иск от страна на ищеца отново съдът следва да даде отговор с крайния съдебен акт.

Ето защо искове са допустими, като по тяхната основателност съдът намира следното:

За да се приеме, че е налице злоупотреба с правото на иск от страна на ищеца, съдът следва да прецени дали господин М. подава исквата молба със съзнанието, че упражнява съществуващо свое субективно право, като е без значение дали това право действително съществува и дали е избран правилно пътят за неговото упражняване – аргумент от Решение № 260 от 12.05.2025 г. на ВКС по гр. д. № 1307/2024 г., I г. о.

Както вече се посочи, за едно и също словесно и визуално съдържание, са образувани две производства срещу различни ответници – настоящото и това по гр. дело № 2857/2025 г. по описа на БРС. Вярно е, че и двата сезиращи съда документа са с идентично съдържание, но се касае за едни и същи факти и тяхното възприемане от ищеца, респективно за твърдението му за нанесени вреди от публикациите, поради което не би могло да се изведе извод за злоупотреба с право на иск само на това основание.

На следващо място, разпространяването на обиди и/или на клеветнически твърдения в публикация в интернет пространството е противоправно и тогава, когато тези обиди и клеветнически твърдения вече са били разпространени в друга публикация в същото пространство – аргумент от Решение № 204 от 12.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 7046/2014 г., IV г. о. В този смисъл, дали публикацията, за която е образувано гр. дело № 2857/2025 г. по описа на БРС, е „харесана“ от ответника и затова публикувана отново от „негово име“ без редакция, не би освободило Д. от отговорност, ако публикацията съдържа обидно или клеветническо съдържание.

Ето защо, съдът намира, че не е налице злоупотреба с право на иск от страна на ищеца.

Не е налице и институтът на неизбежната отбрана, защото няма непосредствено противоправно нападение срещу ответника, срещу което той да се защитава като прави публикация във „***“.

По съдържанието на публикацията съдът намира следното:

Не подлежат на обезщетяване вреди, търпени от ищеца след възприемането на приложения към публикацията фотоколаж. По същество колажът е художествен начин на изразяване на мнение, с което под формата на компилация на образи се осмиват качества и/или действия на трето лице – аргумент от Решение № 204 от 12.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 7046/2014 г., IV г. о. Колажът няма самостоятелно значение, а с него по илюстративен начин се цели непосредствено въздействие върху читателя за възприемане на посланията, които са изложени в публикацията. Ищецът е публична личност (дългогодишен политик и действащ общински съветник), поради което е допустимо в едно демократично общество неговите прояви в обществото да бъдат осмивани чрез способите на сатирата. Преди публикацията в няколко електронни медии е поместена информация, че ищецът е бил в заведение (бар) в гр. Бургас, където е имало физически сблъсък между него и друг политик, че ищецът е използвал юмруци и е бил арестуван от полицията. Ето защо, ищецът е сравнен с боксьор – в този спорт състезателите са голи до кръста на ринга, т.е. колажът не е нецензурен и с него ответникът обективира собственото си виждане за личността на общински съветник. В случая, използваната ирония е допустимо изразно средство и с нея се цели подчертаване на посланието, изразено чрез слово. Касае се за изразяване на отношение, което е допустимо по отношение на всяка публична личност, чието поведение (използване на юмруци на публично място) авторът на мнението счита за обществено неприемливо. Следователно фотоколажът не е насочен самоцелно към уязвяване на достойнството на ищеца, поради което последният не може да претендира вреди от него.

По отношение на словесното съдържание на публикацията:

Правото на свободно изразяване на мнението е едно от основните права на личността, като то е закрепено както в чл. 39, ал. 1 КРБ, така и в чл. 10 от Конвенция за защита правата на човека и основните свободи (за краткост Конвенцията). Това конституционно регламентирано право не може да бъде упражнявано, когато се използва за накърняване на

правата и доброто име на другото и за призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността (чл. 39, ал. 2 КРБ). В чл. 10, ал. 2 от Конвенцията е регламентирано ограничение при упражняване правото на мнение и неговото свободно изразяване, когато биха се накърнили репутацията или правата на другите, като извън това ограничение всеки може да разпространява правомерно свои или чужди оценъчни съждения.

Общото между обидата и клеветата е, че и двете са деяния против честта и достойнството на личността. С обидата обаче се засяга самооценката на пострадалия, а с клеветата – обществената оценка за него. При обидата информацията има същността на отрицателно мнение на дееца за личното достойнство на обидения, а при клеветата информацията съставлява съобщаване на конкретни обстоятелства с позорящо значение или приписване на престъпление. В този смисъл „с идентични словесни изразни средства е невъзможно осъществяване съставите и на двете престъпления, което означава, че идеална съвкупност между обида и клевета е невъзможна.“ – П. Р. „Обида и клевета“, издателство „Ф.“, 2009 г., стр. 69, т.е. те са в съотношение на алтернативност. Това становище се споделя от настоящия съдебен състав. След като обидата изразява отрицателна оценка на субекта за личността на пострадалия, то тя никога не може да бъде с вярно или невярно съдържание, защото на такава преценка подлежат само факти, при това ясно индивидуализирани. При клеветата деецът разгласява именно факти, свързани с личността на пострадалия, поради което същите подлежат на доказване. Ако те са верни, деянието не е противоправно, дори и фактите да са позорящи.

Целта на автора на публикацията е да даде негативна оценка на ищеца – използва физическа сила на публично място като „боксьор“ с присъщите на този вид състезатели спортни и личностни характеристики, поради което всеки трябва да е „внимателен“ при общуването с този човек.

Английската дума „boxer“ има едно значение – боксьор, което е състезател по спорт „бокс“. Тази дума обективно не е обидна. Словосъчетанието „опасен и нацепен боксьор“ също обективно не е обидно. Думата „нацепен“ няма еднозначно значение в негативен аспект – това прилагателно се използва в разговорния език и за мускулесто тяло на мъж, което като обективен факт не съставлява обида. Дори и да се приеме тезата на ищеца, че „нацепен“ означава лице, използващо анаболни стероиди, тези субстанции не са забранени за прием от непрофесионални състезатели, нито е морално укоримо тяхното използване. Прилагателното „опасен“ също не е обидно, тъй като всяко лице, притежаващо боксови умения, е потенциално „опасно“ при евентуален физически сблъсък с него. Прилагателното „зъл“ е използвано като описание на боксьор, т.е. в преносен смисъл – „силен, тежък“. Изразът „не цепи басма на никого“ също следва да се тълкува заедно с думата „боксьор“, т.е. това е лице, който действа направо, рязко и грубо.

Изразът „раздава мощни тупалки“ също не е обиден, тъй като това е жаргонен израз именно за описание на качества на спортист „боксьор“ – под „тупалка“ се разбира „удар с юмрук“. Този израз няма и еднозначно отрицателно значение, защото такива удари могат да бъдат нанесени и при самозащита. Изразът „обикаля нощните заведения“ не е обиден – всеки е свободен да посещава неограничен брой нощни заведения, за да се весели.

Твърдението на автора на публикацията, че лицето от фотоколажа е известно, т.е. не авторът дава тези определения, „свс своята агресивност, добра техника и тежки удари“ също не представлява обида, защото отнесено към определението „боксьор“, това са положителни характеристики на неговата спортна форма. Очевидно срещата с такова тренирано лице би имала негативни последици за здравето на „обикновен“, нетрениран човек, поради което не е обидно твърдението на автора, че следва да се избягва контакт с такова лице.

Изложеното в публикацията няма характеристиките и на клевета поради следните мотиви:

Липсата на достатъчно фактическо основание в подкрепа на оценъчните съждения означава злоупотреба със свободата на слово, което е виновно и противоправно поведение

(Pedersen and Baadsgaard v. Denmark [GC], no. 49017/99, § 76, ECHR 2004 XI; Jerusalem v. Austria, no. 26958/95, § 43, ECHR 2001-II и Решение № 369/2015 г. по гр. д. 2098/2015 г. IV г.о. на ВКС). Ето защо, съдът е длъжен във всеки конкретен случай да подложи на изследване и преценка дали конкретно изказване с негативно спрямо засегнатото лице съдържание, освен оценка и мнение по обществен въпрос, не обективира и твърдение за конкретен злепоставящ факт. В случая, негативната оценка на ответника е изградена върху подкрепяща я достатъчна фактическа база. Както вече се посочи, в няколко обществени медии и в интернет пространството няколко дни преди публикацията са поместени статии, които информират обществеността, че ищецът е бил в нощно заведение и е нанесъл удари с юмрук на кмет на населено място и е задържан от полицията. В публикацията ответникът не информира „за първи път“ участниците в групата във „***“ за конкретно събитие, за да има задължение за „допълнителна“ проверка за „вярност“ на данните от „независим източник“ и едва след това да изрази негативното си отношение към това, което е описано в медиите за случило се на *** г. с участието на ищеца. Следва изрично да се посочи, че в нито една от цитираните медии не се уточнява, че ищецът е действал при условията на самозащита, напротив – използваните изрази са „саморазправа“ и „удари с юмруци“.

В този смисъл, в публикацията е налице „препращане“ чрез метафора към описани в медиите събития на *** г. – в нощен бар („обикаля нощните заведения“) ищецът удря с юмрук друго лице (боксьор „раздава мощни тупалки“), като в статиите се говори за „саморазправа“ („известен със своята агресивност“, „зъл и не цепи басма на никого“). Следователно, отрицателното мнение на ответника за ищеца, че е морално укоримо политик да влиза във физически конфликт на публично място, е базирано на информация, изнесена в новинарски медии. Следва изрично да се посочи, че физически сблъсък между ищеца и кмета на гр. С. на *** г. в нощен бар в гр. Бургас действително се е случил, т.е. не се касае за „несъществуващи“ събития, а за метафора, чрез която авторът изразява отрицателно мнение за поведение на действащ политик. В тази връзка следва да се отбележи, че ЕСПЧ е извеждал многократно, че чрез свободата на словото се защитават не само идеи, които са приемливи, но и идеи, които „обиждат, шокират и притесняват“. Това са изискванията за плурализъм, толерантност и ширококомислие, без които няма демократично общество – така делото *Handyside v. The United Kingdom*, ж. 5493/72 § 49. Съгласно правилото на чл. 10, ал. 2 от Конвенцията ограничението на свободата на словото винаги трябва да преследва поне една от следните легитимни цели – интереса на националната и обществената сигурност, териториалната цялост, предотвратяването на безредици или престъпления, защита на здравето, на морала, на репутацията или правата на другите, предотвратяването на разкриване на секретна информация, гарантирането на авторитета и безпристрастността на правосъдието, като изброяването е изчерпателно.

Следва да се държи сметка и за обстоятелството, че ищецът е дългогодишен политик и настоящ общински съветник в Общински съвет – Бургас, както и че публикацията е свързана именно с изразяване на позиция относно действия на политик. Затова обществената и политическа дейност, извършавана от Г. М., изисква по-голям праг на търпимост към критики. Статусът „публична личност“ се свързва със заеманата от лицето позиция, извършваните дейности, ролята му в обществения живот, влиянието му върху обществените събития. В § 7 от Резолюция 1165/1998 г. на СЕ е посочено, че лица, заемащи обществени длъжности и/или използващи публични средства, както и в по-широк смисъл всички, които играят определена роля в публичния живот, било то в политиката, икономиката, изкуството, социалната или образователната сфера, спорта или всяка друга сфера... „тези лица доброволно и преднамерено излагат себе си на общественото внимание и на вниманието на медиите“. Допустимите граници за критика на публични фигури в сравнение с частните лица са много по-широки, като такава е и практиката на ЕСПЧ.

Ето защо, публикацията не съдържа клеветнически твърдения спрямо ищеца.

По делото остана недоказано твърдението на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди в резултат на публикацията, като мотивите за това са следните:

Според показанията на свидетеля Т. А., той се е запознал „само“ с фотоколажа, но не

и със словесното съдържание на публикацията. Свидетелят твърди, че е видял „снимката“, докато се „рови“ във „***“. Както вече се посочи, ищецът твърди, че е претърпял вреди от два фотоколажа с едно и също съдържание, като първият е публикуван на *** г. От показанията на свидетеля А. не може да се установи кой фотоколаж визира той. Този свидетел твърди, че ищецът е реагирал раздразнително, когато са го наричали „боксьор“ и са го питали да не набие и „техния кмет“, т.е. кметът на Община Бургас, което означава, че те приемат, че „вече е набил друг кмет“. Следва изрично да се посочи обаче, че в публикацията на Д. не се споменава името на кмета на Община С.. Следователно, няма как колегите на ищеца, общински съветници и/или негови съпартийци, да узнаят, че той е „набил“ кмет, ако четат публикацията на ответника, защото в нея информация за конкретен „пострадал“ няма. В този смисъл, „шегуването“ с ищеца не е в резултат от публикацията на ответника, а в резултат на изнесеното в медиите.

Извън горното, свидетелят А. посочи в показанията си, че Г. М. „не се чувства добре“ и е „затворен в себе си“, но свърза тези последици с „този случай с К.“, а не с публикацията. Както вече се посочи, ищецът не може да претендира обезщетение за вреди от фотоколажа. Доколкото други вреди не се доказаха, то исковете следва да бъдат отхвърлени и на това основание.

Предвид изложеното, словестната част на публикацията не съдържа нито обида, нито клевета по отношение на ищеца и той не е претърпял вреди от нея, поради което исковете следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски има само ответникът, които се изразяват в изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 766,94 евро (1500 лева) и разходи на адвоката на ищеца за явяване в съдебно заседание на 30.10.2025 г. в размер на 178,95 евро (350 лева). Следва изрично да се посочи, че доказателства за разходи в размер на 178,95 евро са представени с молба на ответника, входирана в съда на 20.01.2026 г. в 10.21 часа, т.е. преди приключване на съдебното заседание на същата дата, в което е даден ход на делото по същество. Ето защо, ответникът има право на разноски в размер на 945,89 евро.

Мотивиран от горното Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. В. М., ЕГН – *****, със съдебен адрес гр. Б. ****, против Р. А. Д., ЕГН – *****, с адрес с. Д., Община С., осъдителни искове, както следва: за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 5112,92 евро (пет хиляди сто и дванадесет евро и деветдесет и два евроцента), представляваща обезщетение за неимуществени вреди от оскърбителни и изцяло негативни и осмиващи изявления, направени в публикация със заглавие „Публикацията на Р.“ във *** страницата „С., нашият град! Официална група“ на *** г. в 20,52 часа, съдържаща словесна част и фотоколаж, ведно със законната лихва от *** г. до окончателното изплащане на задължението; за осъждане на ответника за залични публикацията си, направена във *** страницата „С., нашият град! Официална група“ на *** г. в 20,52 часа, съдържаща словесна част и фотоколаж.

ОСЪЖДА Г. В. М., ЕГН – *****, със съдебен адрес гр. Б. ****, да заплати на Р. А. Д., ЕГН – *****, с адрес с. Д., Община С., сумата от 945,89 евро (деветстотин четиридесет и пет евро и осемдесет и девет евроцента), представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от датата на съобщението.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____